

La Revue Europe Dans un fracas de plumes - Hadassa Tal

תרגמה לצרפתית: אגלל אררה, הוצאת ברונו דוסה, פאריס, בסדרה "שמש שחורה"

ספר השירים הרביעי של הדסה טל, אך הראשון שיוצא לאור בצרפת, לו באתי ציפור, הורתו בילדות המשוררת בסדנת הציור של אביה, שהקדיש עצמו כל-כולו לתיאור ציפורים. היא אף טוענת ששירתה הגיחה באותו אטליה: אם מישהו יקלע לחדר, יחשב אותו ריק. שני משטחים לבנים ניד מצירת. זה הכתב הפנימי. משם אני נולדת. ציפורה-שירה של הדסה, בין הרהור למדיטציה אקזיסטנציאלית, מביאים לריחוף הצבעים הבסיסיים על גבי הדף: כחול, צהוב, אדום, ובנוסף, השחור והלבן באים להשלים את פלטת התמונות. הקורא נכנע לריחוף שבכתיבתה באושר וברחבות.

בהשראת הרקליטוס, המשוררת קובעת: לעולם לא תדאך צפור באותם שמים לעולם לא יגע בה אותה אור. אין היא צובעת את הציפור, היא עצמה הופכת לציפור בכתיבתה: עפנו קרוב, רק פרגוד אור הפריד. הפרח והנוצות מוזכרים באותה עדינות, באותו משחק רגיש של השגות מיידיות: בין שני פרחי מגנוליה בוערים, בקר הרישי שוכב. צפור שרוכנת, פיה פוער (...) מה הכוח המוליד את שפתי בשפתה - איך היא באה -. הציפור, וכמוה המעוף, כמובן, מסמלים גם את השיר, את המוסיקה השמימית של ניד הכנפיים: נתר כמו כלי פריטה למיתרים (...) שמים מושכים שם קשת -.

איתני הטבע משתפים פעולה עם התנועה, כמו בכוריאוגרפיה הנרקמת בין שמים וארץ: זה הרוח רותם צפור וגולש. מקור הכותרת של הספר (בצרפתית) הוא בשיר המתייחס לראשיתה המכוננת של כתיבה זו: במשק נוצות הנחליאלי שוב רוחץ בקלב של ילדותי. וכשהעלטה מטשטשת את הצבעים: הלילה מחזיק בין כנפיהם הרפתקה גדולה של אור; וכששב אור היום ועמו צלליו המוטלים, מתפנה מקום ללובן הדף: בתוף מחול ברוקים כושלות כנפי עגורים באפס קול.

ממערכת צבעי הצייר עד למעוף הציפורים, לקראת הרוח ולעומתה, הפרטיטורה הפנימית נוטה מאפוריזם להזיה: בכל צפור מוגנת פסת שמים / בכל רגע לא נלצה של המעוף. קיומה של הדסה טל הוא בשיר מתוף ששרה לעצמי, אני נולדת.

מצרפתית : משה מרון